

39

Den fortvirlede Præstedatter.

Mel. En Ridder saa bold og en Froken saa grand.

I Tabenhaugs Præstegaards Have hver Nat
I Kvæghytten høres en Spøgen,
Det pusler og stonner saa angstelig,
Det rasler, det slagrer og værger sig,
Som gribende Duer om Høgen.

Bed Have-Parken en Flamme rød,
Saa forgelig glimter og hæver;
Der er en Plet, hvor ei Græsstraet gror,
Som Duggen ei væder og Regnen ei toer,
Hvor Vinden saa underlig svæver.

Dg Præstens Datter i Tabenhang
Var ung og munter isinde,
Var fion og som Duen uskyldig og from,
Saa mangen en Frier til Tabenhang kom,
Dg ønsket Rosette til Qvinde.

Nær Landsbyen kneiser paa Høien et Slot,
Som stolt over Dalen det stuer,
Det prunger med herligste fuldeste Maal,
Dens Mure som Solv, dens Tag som Staal,
Den Vinduer som Brændespeiler luer.

Der sværmer en Junker af Falkenstein,
I vilde og stormende Klæder,
Men Jomfruens Blik staar til Slottets Pragt,
Dg Hertet til Junkeren selv naar paa Jagt
Han rider i glimrende Klæder.

Han skriver til hende paa Silkepapiir,
Et Brev med forgylbede Kanter,
Dg sender sit Billeb saa blid og saa huld,
Indlagt i et Hjerter med Perler og Guld,
Derhos en Ring med Diamanter.

Lab Friere komme til Hest og til Fods,
Men vende med Kurven tilbage.
For god o Rosette til den Du jo er,
Den mægtigste Ridder jeg holder dig værd,
Som lever de herligste Dage.

Jeg har et Par Ord jeg vil tale med Dig,
Dem maa jeg Dig endelig siige,
Dg endelig høre Din Mening om dem,
Bed Midnat er jeg ikke langt fra dit Hjem.
Ei frygt o Du huldeste Pige.

I Aften Du hører til Fuglenes Sang,
Bag Haven i blomstrende Enge,
Dg naar Du da hører mod Midnattens Stund,

V box 13:390

En Nattergal Fløite, som kalder sin Hun,
Da lad mig ei vente forlænge.

Han kommer indhyllet fra Jøse til Jod,
Han kommer ved Midnatsstunden,
Med Sværd ubi Beltet, med Stav ubi Haand,
Han sniger sig ind, som en svævende Aand,
Dg stiller med Brødstumper Hunden.

Dg han var kommen hvor Stevnet var sat,
Bag Haven i blomstrende Enge,
Med Nattergals Fløite sin Røst han oplod,
Den lyttende Pige strax Tegnet forstod,
Men ak! hun ei tovede længe.

Trofslydige Hjerter med smigrende Ord,
Han vidste ret snarlig at fange,
Ak! Kjærlighed let hoader den haaber vil tro,
Dg prøvede alt for at dysse i No,
Undseeligheds Vængstelser bange.

Bed alt der var helligt han svor hende Tro,
Bed Gud og ved ridderlig Ære,
Dg alt som hun bad, og hun vægrede sig,
Han svor hende dyrt og høitidelig,
Det skal dig ei angre Du Kjære.

Han trak hende stilt til en Lovhytte mørk,
For Kjærligheds Vælde hun segned',
Høit bankede Hertet i solumende Barm,
For Velslystens Aande saa brændende varm,
Usthyldigheds Lillien blegned.

Bed Høst, da Blomsterne visned paa Eng,
Dg Flora sit Tempel tillukker,
Blev Pigen saa stilt og sorgmodig i Sind,
Dg Rosen blev Sneen paa den blegnende Rind,
Dg Diets Flamme sig sluffed'.

Da Vinteren kom og den isnende Vind
Foer vildt over stivnende Bølge,
Blev smætre Midje for bred og for lang,
Dg Barmen for yppig og Kjolen for trang,
Ei længer hun kunde det dolge.

Men Præsten, en hidsig og haardhjertet Mand,
Udbrod med skjældende Tunge,
Hvad tænker Du alt paa en Bugge nu,
Blig Skjoge da fra mine Dine til Du
Har saadet Dig en Mand til din Unge.

Ta'er fat i den Bevendes slagrende Haar,
Med rystende Næver han griber,
Med hvinende Slag af et knudret Rør,
Den fine, den sneehvide Hud han affstrøg,
I høvne og blodige Striber.

Han kaster hende ud i den slubfulde Dvælb,
I Muldet, den arme Rosette,
Barfød uden Skjerm mod den isnende Vind,
Til Falkenstein iler med ravende Trin,
Sin Kjærest den Nød at berette.

D vee mig, at Du mig til Moder har gjort,
Førend Du mig gjorde til Mage,
See her mine blodige Lemmer, see her,
Nu Smertes og Haan, det Belønningen er,
Som gives et elskende Hjerter.

Dg taareqvalt kaster hun sig til hans Barm,
Dg hulkende stammer sin Klage,
Bed Dig er jeg falden i Sammer og Spot,
Saa gjør nu det Gode Du loved mig godt,
Dggiv mig min Ære tilbage.

Ei Lille, han sagde, det gjør mig ret ondt,
Men det skal vi hevne paa Præsten,
Slaa Dig for det Første til No her hos mig,
Selv vil jeg Dig pleie omhyggelig,
Saa tales vi siden om Resten.

Nei her er ei Ophold, ei Trost eller No,
Det gier mig ei Æren tilbage,
Har engang Du svoret mig Trofskab som Brud,
Saa kom nu og vidne for Præst og for Gud,
Bed Altret Din Sed at gjentage.

Det haver jeg aldrigen meent, lille Nar,
Hvor kan Du da saadant begjære.
Ihi jeg er oprunden af adelig Rød,
Dg tog jeg en Rone af borgerligt Blod,
Min Stamme jeg maatte vanære.

Jeg holder hvad jeg dig har lovet, lille Nar,
Min Kjærest skal du altid være,
Men hvis du vil have min Jæger til Mand,
Jeg gi'er Dig en klæffelig Medgift paastand,
Saa kan vi det videre drive.

Stamlose Forræder, hvad byder Du mig,
Dig Himlens Forbandelse ramme,
Vanære saa vil jeg Dit adelige Blod,
Elskelige viid jeg engang var Dig god
Nok for Din vanhellige Flamme.

Saa gaae kun og tag Dig en adelig Brud,
Men Bladet sig rædsomt skal vende,
Gud stuer og hører og dommer os vel,
Dg engang skal kanstke den usleste Træl,
Din fornemme Vgteseng skjænde.

Da Ribbing søl, hvad uopretteligt Tab
Af Ære og Lykke betyder,

Da knus imod Muren Din Pandeskål,
Dg synt da o Djævel til Helvedes Dval,
Hvor Helvedes Tandgnidsel lyder.

Da aabned hun Døren og styrted sig ud,
I Uveir og natlige Morke,
Dg foer saa asted over Stub, over Steen,
Over Torne og Jis med de blodige Been,
Med affindig Fortvielses Styrke.

Hvorhen nu barmhjertige Gud, o! hvor hen,
Paa Jorden skal jeg mig nu vende,
Saa raabende fløi hun fortviølet nu frem,
Dg kom saa til Haven ved Fædrene-Eng,
Sin qvalsfulde Bane at ende.

Hun foer til ufallice Lovhytte hen,
Der tumlet hun smertebedrøvet,
Da nærmed sig Jødselen Bæe efter Bæe,
Bedæffet med Lagen af sygende Sneer,
Hun strakte sig voldsomt paa Leiet.

En strigende Dreng vreed sig fra hendes Skjød,
Mæe Bæe og usigelig Smerte,
Dg da hendes Elfsøvs-Barn var født,
Da vreed hun af Haaret en Guldnaal saa rød,
Dg jog den i Barnets Hjerte.

Først da hun har fuldbragt den blodige Daad,
Affindigheds-Roglen sig ender,
Men Angeren vaagner saa sæl og saa sort,
Forbarmende Jesus, hvad haver jeg gjort,
Da vreed hun de knagende Hænder.

Dg grov saa ved Parken i skivnende Jord,
En Grav med de blodige Negle,
Der hviler Du Arme i evig Fred,
Unddraget fra Spot og Elendighed,
Mig Ravnene hatte paa Steile.

Det er ved Parken den Flamme rød,
Som sørgelig glimter og hæver,
Der er en Plet, hvor ei Græsstraet groer,
Hvor Duggen ei væder og Regnen ei toer,
Hvor Binden saa underlig svæver.

Fra Høien, hvor Steilen og Hjulet stod,
Gaaer klynkende saare bedrøvet
Et Gjenfærd hver Nat over frygtede Bæi,
Bil slukke Flammen, men kan det ei,
Dg stønner og rasler i Lovet.